

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΜΙΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΗ ΝΥΧΤΑ ΣΤΗΝ ΚΑΡΑΣΤΡΑ
ΤΟΥ ΡΟΥΝΤΓΙΑΡΝΤ ΚΙΠΛΙΝΓΚ

Ο ύπολοχαγός Χόμς άναψε την πίπα του, έρριξε γύρω του μια στενοχωρημένη ματιά και γκρίνιαξε θυμωμένος:

— Δεν μπορεί κανείς να ήσυχάση ούτε μια στιγμή! Τι ζωή!... Άνυπόφορη!... Άκόμη και την παραμονή των Χριστουγέννων...

Κι' έπειτα, σκυθρωπός, ανέθηκε και κάθησε δίπλα στον οδηγό του θωρακισμένου αυτοκινήτου. Σήκωσε το γιακά του μανδύα του, χαμήλωσε το πηλήκιό του κι' άποτομα φώναξε στους άνδρες του:

— Έμπρός! Έμπρός!... Πρέπει να συνεχίσουμε την περιπολία μας... Η Καράστρα είνε άνάστατη!... Οί 'Ινδοί, καθώς βλέπετε, βρήκαν εύκαιρία τις έορτές για να έπαναστατήσουν... Θα κάνουμε λοιπόν Χριστούγεννα στη ζούγκλα ή σε καμιά έρημο!... Ποιός ξέρει...

Δυό ήμέρες και δυό νύχτες το θωρακισμένο αυτοκίνητο με τους Άγγλους στρατιώτες και τον ύπολοχαγό Χόμς περιπολούσε στα παράξενα χωριά και στους μυστηριώδεις κάμπους της Καράστρα. Οί 'Ινδοί, σαν φαντάσματα, γλυστρούσαν μέσα στο σκοτάδι, ύπουλα, άθόρυθα, έτοιμοι πάντα να έπιτεθούν και να σφάξουν τους Άγγλους. Ο Χόμς δέν άντεχε πειά. Άδειάζε τις σφαίρες των πολυβόλων του στις σκιές των δέντρων και στα ζώα της ζούγκλας, κυνηγούσε τους 'Ινδούς που γινόντουσαν άφαντοι σαν άσπρα φαντάσματα και περίμενε ύπομονετικά να φτάση στην Κανταγιάζα, ένα μικρό άγγλικό σταθμό, στην άκρη ενός άπεραντου και ζοφερού δάσους, για να ξεκουραστή, να ήσυχάση, να περάση μια ειρηνική χριστουγεννιάτικη νύχτα... Μά στην Κανταγιάζα, τον βρήκε η διαταγή του διοικητού: «να συνεχίση την περιπολία, να φύγη πάλι...»

Οί Άγγλοι στρατιώτες έβραζαν από το θυμό τους. Έπιθυμούσαν να βρουν στο δρόμο τους καμιά ομάδα από άντάρτες 'Ινδούς για να τους άφανίσουν άλύπητα με τα πολυβόλα. Δεν θα συλλογιζόντουσαν τίποτε! Ούτε ότι ήταν παραμονή Χριστουγέννων, ούτε το «έπι γής ειρήνη...», ούτε την άγάπη που έκήρυξε ο Χριστός. Οί 'Ινδοί της Καράστρα μόνοι τους θέλησαν αυτό το μακελειό. Έμπρός λοιπόν!... Άφου είνε έτσι, όποιον πάρη ο Χάρος!...

Η νύχτα ήταν άλλόκοτη, με βαρειές σκιές και με άσημένα ξέφωτα. Κάθε τόσο, μαύρα σύννεφα περνούσαν μπροστά από το φεγγάρι. Κι' ή παγωνιά, όλο ύγρασία, περνούσε ως τα κόκκαλα. Ο λοχίας Μπράμαν, σε λίγο θαρέθηκε να κυττάζη το σκοτάδι, έκλεισε τα μάτια του κι' άποκοιμήθηκε πάνω σ' ένα κασόκι με σφαίρες. Ο σκοπευτής του πολυβόλου νύσταζε, κουρασμένος. Δυό στρατιώτες έτριζαν τα δόντια τους από τη λύσσα, όσο συλλογιζόντουσαν τί άμορφα που περνούσαν τη νύχτα των

Χριστουγέννων εκείνοι που ήσαν στην Άγγλία κι' άλλοι δυό, με γουρλωμένα τα μάτια, κύτταζαν με πείσμα μήπως διακρίνουν τίποτε άντάρτες ανάμεσα στα δένδρα. Μπροστά, ο οδηγός του αυτοκινήτου, είχε καρφωμένα τα μάτια του στον άσπρο δρόμο. Δίπλα του, άμίλητος, ο ύπολοχαγός Χόμς κάπνιζε την πίπα του.

Άξαφνα, το αυτοκίνητο τραντάχτηκε κι' έγειρε, σαν να κάθησε.

— Πρέπει ν' αλλάξουμε το λάστιχο, κύριε ύπολοχαγέ... είπεν ο σωφέρ.

Δυό στρατιώτες πήδηξαν κάτω για να τον βοηθήσουν ν' αλλάξη γρήγορα το λάστιχο. Την ίδια στιγμή, το θωρακισμένο αυτοκίνητο δέχτηκε καμιά δεκαριά σφαίρες, ξαφνικά, από τους 'Ινδούς που ήσαν κρυμμένοι ανάμεσα στα δέντρα. Οί Άγγλοι άρπαξαν τα όπλα τους. Έπί δέκα λεπτά της ώρας τα πολυβόλα θέριζαν τους θάμνους. Έπειτα σάπασαν. Οί 'Ινδοί είχαν γίνει άφαντοι... Η θαθεία σιωπή άπλώθηκε πάλι με την παγωνιά και το ζοφερό μυστήριο της Καράστρα.

— Θηρία!... Έκανε ο Χόμς όλο νεύρα. Νόμιζαν ότι κοιμόμαστε μ' άνοιχτά μάτια!... Έμπρός!... Τελειώνετε γρήγορα το λάστιχο!...

Σε λίγο, το θωρακισμένο αυτοκίνητο ξεκίνησε πάλι.

— Άκόμη και την νύχτα των Χριστουγέννων θα κινδυνεύουμε τη ζωή μας! γκρίνιαξε ένας στρατιώτης.

— Ο πόλεμος είνε πόλεμος!... του φώναξε άσστηρά ο Χόμς.

Ο στρατιώτης σάπασε, ντροπιασμένος.

Λίγο πιό κάτω, στη στροφή του δρόμου, το αυτοκίνητο δέχτηκε πάλι μια βροχή από σφαίρες. Τα πολυβόλα με διότρες καταιγισμούς, τρομοκράτησαν τους 'Ινδούς. Οί Άγγλοι τους είδαν να χάνονται σαν φαντάσματα στο θάθος ενός ξερού χειμάρρου.

— Πολεμάμε με σκιές!.. στέναξε ο λοχίας Μπράγιαν. Μά θα τους κάνουμε να θάλουνε μυαλό! Όταν θα φτάσουμε στο χωριό τους, τα ξεμερώματα, θα θάλουμε φωτιά και θα κάψουμε όλες τις καλύβες. Πρέπει να καθαρίσουμε τον τόπο από αυτή τη σφηκοφωλιά!...

Το θωρακισμένο αυτοκίνητο εξακολούθησε το δρόμο του. Έφθασε σ' ένα μικρό άγγλικό φυλάκιο, έκανε ένα μικρό σταθμό και τράβηξε πάλι για το ίνδικό χωριό Βεντάσσα. Το φεγγάρι τώρα φώτιζε καθαρά το δρόμο.

— Εκεί κάτω, στην Άγγλία, τελειώνει τώρα ή λειτουργία... ψιθύρισε ο στρατιώτης Μπέλλεϋ. Θα χιονίση... Κι' όλα τα σπίτια θα είνε στολισμένα με το χριστουγεννιάτικο δέντρο...

— Σώπα!... του άγρίεψε ο λοχίας Μπράγιαν με δακρυσμένα μάτια.

Εκείνη τη στιγμή, ο ύπολοχαγός Χόμς είδε κάτι (Συνέχεια στή σελ. 54)

Η Παναγία και το Θείον Βρέφος
(Έργον του Ραφαήλ)

ΜΙΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΗ ΝΥΧΤΑ ΣΤΗΝ ΚΑΡΑΣΤΡΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 5)

στη μέση του δρόμου, μακριά, κοντά σε μία μικρή γέφυρα. Ήταν κάτι σαν ένα στενόμακρο πανέρι... Μέσα στο πανέρι ήταν κάτι άσπρο, ακαθόριστο...

— Σπάσου! φώναξε στον οδηγό. Δεν βλέπεις;...

Έκεί, μπροστά τους, λίγο πιο πέρα από το θωρακισμένο αυτοκίνητο ήταν ένα στενόμακρο πανέρι, στη μέση του ορόμου. Μέσα στο πανέρι ήταν ένα παιδάκι!

Το παιδάκι ήταν ώμορφο, ήσυχο, χαριτωμένο. Ήταν παιδί Ευρωπαίων...

— Περίεργο!... ψιθύρισε ο Μπράγιαν. Μοιάζει σαν το Θείο Βρέφος...

Κι' έκανε το σταυρό του. Ο σι, πτώτης, σαστισμένος, έσκυψε το κεφάλι και το προσκύνησε. Ο υπολοχαγός Χόμς δεν μιλούσε. Από τα μάτια του έπεσαν κυλούσαν δάκρυα.

— Και τώρα;... ρώτησε πάλι ο Μπράγιαν. Τι θα κάνουμε;

Ο υπολοχαγός Χόμς σηκώθηκε δίχως να ξέρει τί να κάνει.

— Νά σε πάρη η όργη, Μπράγιαν! φώναξε, ξεσπώντας στο λοχία. Δεν βλέπεις ότι οι άγγλοι παράτησαν στη μέση του δρόμου αυτό το παιδάκι;... Ποιος ξέρει τι έκαναν στους γονείς του!... Δεν μπορούμε να το αφήσουμε έτσι, εδώ πέρα!... Πρέπει να το πάμε στις καλόγριες της Σίντρας...

Και σκύβοντας πήρε το πανέρι στα χέρια του. Αυτό το στενόμακρο πανέρι ήταν μία μικρή πλεχτή κούνια...

— Θα γυρίσουμε λοιπόν πίσω; ψιθύρισε ο Μπράγιαν.

— Μά βέβαια! Έσύ, στη θέσι μου, τί θα έκανες;

— Τό ίδιο, κύριε υπολοχαγέ!... Τί άλλο μπορούσα να κάνω; Έπειτα, είναι νύχτα Χριστουγέννων... Σαν άποψε γεννήθηκε ο Χριστός... Κι' αυτό τώρα το μωρό... Που θρέθηκε ξαφνικά μπροστά μας... Θα έλεγε κανείς πως είναι...

Κι' ο Μπράγιαν σαστισμένος δεν τόλμησε ν' αποτελειώση τη φράσι του.

Ο υπολοχαγός Χόμς γύρισε στο αυτοκίνητο. Οί "Αγγλοι τ' άχασαν κι' αυτοί μπροστά σ' εκείνο το μυστηριώδες παιδί. Γονάτισαν μπροστά του, έκαναν το σταυρό τους και το προσκύνησαν. Εκείνο τους κύτταζε και χαμογελούσε...

— Έμπρός!... Δρόμο για την Σίντρα!... φώναξε ο Χόμς. Πρέπει να πάμε πρώτα στο μοναστήρι...

Το θωρακισμένο αυτοκίνητο έκοψε λοξά από την γέφυρα και κατηφόρησε προς την Σίντρα.

— Τό νού σας!... είπε ο Μπράγιαν στους στρατιώτες. Νά μη ρίξη κανεις ούτε μία σφαίρα, για να μη τ' τρομάξουμε...

Τά εξημερώματα οί "Αγγλοι έφτασαν στο μοναστήρι. Παρέδωσαν το παιδάκι στις καλόγριες και τράβηξαν για να κάψουν την Βεντάσσα, την σφηκοφωλιά των Ίνδων. Μά όταν έφθασαν εκεί πέρα, το χωριό ήταν άδειο!...

Τόν μόνο Ίνδο που θρήκαν ήταν ένας γέρος φακίρης... Οί "Αγγλοι τότε κατάλαβαν το τέχνασμα των Ίνδων. Είχαν κλέψει ένα παιδί, από τους λευκούς και τ' είχαν θάψει στη μέση του δρόμου για να καθυστερήσουν το θωρακισμένο αυτοκίνητο. Οί "Αγγλοι έτσι, ή θα γύριζαν στο φυλάκειο ή θα τραβούσαν για τ' μοναστήρι. Μά σ' αυτό τ' μεταξύ οί Ίνδοί θα πρόφταναν ν' αδειάσουν τ' χωριό τους...

Κι' έτσι έγινε. Οί "Αγγλοι ώστόσο δεν λυπήθηκαν. Είχαν περάσει μία παράξενη χριστουγεννιάτικη νύχτα...

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΣΕ ΜΙΑ ΛΕΩΦΟΡΟ ΤΟΥ ΜΠΩΣΑΝ

(Συνέχεια από τη σελίδα 45)

τί κάνει, έσκυψε και κύτταζε τ'α γυαλωμένα πειά μάτια του άγνωστου. Έξαφνα έγινε πελιδνή και τραθήχτηκε πίσω, τρέμοντας σύγκορμη. Ο άλητης ξαφνιασμένος την είδε κατόπιν να σκύβη πάλι, νάνοιγη τ'ο πουκάμισο του μαύρου και να κυττάη τ'ο δέρμα του. Ήταν λευκό!

— Ω Θεέ μου! Θεέ μου! ωλόλυξε ή νέα γυναίκα. Και κύτταξε άπληστα τ'α χαρακτηριστικά του νεκρού.

Άμέσως τότε τράβηξε την περρούκα που σκέπαζε τ'ο κεφάλι του και, βλέποντας τ'α ξανθά μαλλιά που έκρυβε, έβγαλε μία διαπεραστική κραυγή.

Είχε άναγνωρίσει στο νεκρό μαύρο τόν σύζυγό της!

...Ανακάλυψαν άργότερα ότι ο Νέντ είχε καταστρώσει λεπτομερώς από μήνες τ'ο σχέδιο αυτής της ληστείας και, χωρίς την παρουσία του άλητου στο σπίτι του, τ'ο κόλπο του θά πετύχαινε και δεν θα τόν άνακάλυπτε κανείς, ούτε ή ίδια ή γυναίκα του. Δεν έμαθαν όμως ποτέ άν ο άλητης τόν σκότωσε από συμπάθεια προς την άνυπεράσπιστη γυναίκα ή από λύσσα γιατί είχε ματαιώσει τ'α δικά του σχέδια.

ΚΑΘΡΗΝ ΓΚΡΗΝ

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΣΤΗΝ ΑΦΡΟΔΙΤΗ

(Συνέχεια από τη σελίδα 4)

— Σε πόση απόστασι θρισκόμαστε άπ' τή γή;

— Σε απόστασι είκοσι δισεκατομμυρίων λευγών!

— Διάβολε! φώναξε ο Ζιλλό. Δεν θά μπορεσω να ξαναγυρίσω άποψε για να προφτάσω τ'ο χριστουγεννιάτικο ρεβεγιόν στη λεσ, μας.

— Μήν ανησυχείς... Θα σάς ήταν δυσάρεστο να γιορτάσετε τ'α Χριστουγεννα με την συντροφιά μας;...

— Πώς, εκανε ο Ζιλλό, γιορτάζετε και σεις τ'α Χριστουγεννα;

— Α! περήφανε άνθρωπε της γής, φαντάζεσαι ότι ο Ίησοϋς έγινε ανθρωπος για σάς μόνο;

Ο αεροπόρος κατάλαβε πόσο λογική ήταν ή παρατήρησις αυτή κι' άκολούθησε τόν βασιλέα Κουζ στο παλάτι, όπου τον παρουσίασε στην ώραία σύζυγό του, βασίλισσα Σά και στα 28 παιδιά του που ησαν τ'ο ενα ωραιότερο από τ'ο άλλο. Κάθησαν κατόπιν στο τραπέζι κι' ο Ζιλλό έφαγε φαγητά έξαιρετικά νόστιμα, κι' άγνωστα έντελώς καθώς και πιστά, που θύμιζαν τ'ο νέκταρ των Όλυμπίων. Ένώ έτρωγαν, ο Κουζ του μιλούσε για τις συνήθειες των κατοίκων της Αφροδίτης. Σ' αυτό τ'ο εύλογημένο άστρο, δεν υπήρχαν ούτε πλούσιοι, ούτε φτωχοί, άγνοούσαν τόν πόλεμο και τις άρρώστειες κ' οί άνθρωποι ησαν ύποδειγματα άρετής. Τ'ο έγκλημα δεν υπήρχε, ούτε ψεμα, ούτε δικαστήρια, ουτε φυλακές, ούτε και στρατός.

Άφού έφαγαν, ο Κουζ ώδήγησε τόν ξένο του στο άεροπλάνο του και, άφου τόν άποχαιρέτησε με συγκίνησι, ο αεροπόρος μπήκε μέσα και ξεκίνησε, ξαναγυρίζοντας πάλι στη γή...

Όταν τ'ο άεροπλάνο προσγειώθηκε πάλι στο Μπουρζέ, οί άλλοι αεροπόροι έτρεξαν και θρήκαν τόν Ζιλλό μισοαναίσθητο.

— Άγαπητό μου παιδί! τ'ο φώναξε ο τρομερός συνταγματάρχης. Τι έκανες;... Τι τρέλλα!

— Π; εκανε ο Ζιλλό συνεργόμενος.

— Κατέρριψες μ' ένα άεροπλάνο άγνωστό σου τ'ο ρεκόρ σέ ύψος. Έφτασες τις 14.000 μέτρα!

Ο Ζιλλό μεταφέρθηκε θριαμβευτικά στην λέσχη, όπου συνέχισαν την έορτή προς τιμήν τ'ο νέου άσσου της αεροπορίας, ο όποιος δεν πιστευε άκόμα πως τ'ο ταξίδι στην Αφροδίτη ήταν όνειρο.

Πάντως από εκείνη την ήμέρα, κέρδισε την εύνοια τ'ο συνταγματάρχου Μωκλαϊρ και σε λίγο καιρό παντρεύτηκε και την δεσποινίδα Σεσίλ.

ΤΟ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟ ΟΝΟΜΑ ΤΩΝ „ΑΣΤΕΡΩΝ"

(Συνέχεια από τη σελίδα 28)

«Φόξ» με αυτό τ' όνομα, όλοι χαμογελούσαν ειρωνικά και της έδειχναν την πόρτα. Η Μάριον Ιητούρας τότε συλλογίσθηκε ότι έπρεπε να πάρη ένα ψευδώνυμο και τ'ο άπεφάσισε με τις έξης σκέψεις:

— Ποιος μπορεί να μ' έμποδίση ν' αλλάξω τ' όνομά μου; Κανείς. Άς παρω λοιπόν ένα από τ'α πιο άριστοκρατικά όνόματα της Άμερικής. Από σήμερα θα λέγωμαι Νταϊβις, Μάριον Νταϊβις!...

Κι' έτσι εκανε. Τις ίδιες άλλωστε δυσκολίες συνάντησε κι' ή Τζίν Χάρλοου, ή γόησσα με τ'α πλατινένια μαλλιά. Τ'ο πραγματικό της όνομα είναι Τζίν Κάρπεντερ. Μά, ο σκινοθέτης της γρήγορα της έδωσε να καταλάβη ότι δεν της ταιριαζε αυτό τ' όνομα. Η Τζίν τότε άνέθεσε στην γκουβερνάντα της να της θρή ένα ώμορφο όνομα.

— Η μητέρα μου, πριν παντρευτή, λεγόταν Χάρλοου... της άπάντησε εκείνη.

— Λαμπρά! εκανε ή Τζίν Κάρπεντερ. Μου άρέσει αυτό τ' όνομα. Σ τ'ο έξης θα με λένε Τζίν Χάρλοου!...

Η Μαίρη Πίκφορντ πάλι λέγεται Μαρία Σμίθ κ' ή Λωρέτα Γιούγκ λέγεται Γκραϊτχεν Γιόγκ.

Η Τζόαν Κράουφορντ έχει ένα πολύ παράξενο γαλλικό όνομα. Την λένε Λουσίλ λέ Συέρ. Την Ζαννέτ Γκαϊόνορ την έλεγαν άλλοτε Λάουρα Γκαϊνερ, με τ' όνομα αυτό δεν ταιριαζε με τ'η γλυκειά και άθώα προικωπικότητά της. Γι' αυτό πήρε ψευδώνυμο.

Η Λούπε Βελέζ τέλος στο πιστοποιητικό της γεννήσεώς της αναφέρεται ως Μαρία Γκουανταλούπε Βελέζ!

Δ. ΜΟΝΤΓΟΚΜΜΕΡΥ